

Visie

AD(H)D is meer dan een neurobiologische stoornis in de hersenen en een probleem met neurotransmissie. Dit is de visie van de reguliere psychiatrie die de oorzaak uitsluitend op lichamelijk en zintuiglijk waarneembaar niveau zoekt.

Maar de mens is meer dan materie, is meer dan zijn stoffelijke hersenen. Er bestaat een **wetenschap** die de geest en de ziel betreft in haar onderzoek. Vanuit deze wetenschap bezien, is de mens een geestelijk wezen met een Ik. Dit Ik is de drager van zijn zelfbewustzijn en in zijn Ik is de mens een uniek individu. Op ik-niveau wordt de mens zich bewust van wat hij eigenlijk wil en leert hij zijn leven in een zelf gekozen richting sturen en vormgeven. Op Ik-niveau is ieder mens gezond! De ontwikkeling van dit Ik is nog pril en moet door de hele mensheid geleerd worden.

We leven nog voornamelijk vanuit dat deel van onze ziel, waar we direct reageren op prikkels uit de buitenwereld. Deze reactie is altijd "ja" of "nee". Sympathie of antipathie. Dit zegt in het algemeen meer over ons zelf dan over degene of hetgeen waar we op reageren. De meeste mensen blijven op dit niveau steken. Maar het wordt pas interessant om door de sympathie of antipathie (vooral deze laatste) heen te kijken, hoe deze reactie in verband staat met jou zelf. En dan kom je bij het Ik. Vanuit het Ik leer je de prikkels en emoties die je normaal uitvergroet beleeft en die door blijven malen, te relativeren en te begrijpen. En zo ontstaat de mogelijkheid tot groei en ontwikkeling. Het brengt je dichterbij wie je werkelijk bent.

Je herkent misschien al veel van de symptomen van AD(H)D in bovenstaande. Ik heb mensen begeleid, die mijns inziens echt ADHD hebben. Zij kregen door de begeleiding hun leven meer in de hand. Ze bleven impulsieve stuiterballetjes, maar het stuiten werd wel minder heftig en er ontstond meer zelf gekozen richting. Ze werden zich meer bewust van wat er in hun eigen ziel gebeurt en leerden beter omgaan met structuur, communicatie en het uitvoeren van taken.

Ik heb echter ook veel mensen begeleid, die door hun levensomstandigheden AD(H)D-symptomen vertoonden. Door hiermee aan de slag te gaan in de begeleiding, hadden ze na verloop van tijd nog nauwelijks symptomen van AD(H)D en kregen hun leven goed op de rit, vaak zonder medicatie. En jaren later blijkt het nog steeds goed te gaan met ze. Ze staan zelfbewuster en gelukkiger in het leven. Dat is het resultaat van ik-ontwikkeling!

Voor meer informatie over deze wetenschap klik ***hier***.